

Hồi 12

Lãnh Dạ Ly Hồn

Lãnh Hương viên.

Đêm lạnh, hương mai, không một vết chân người.

Những tiếng kêu vi vu trong rừng mai là gió, hay là của những oan hồn chết đêm qua ở đây ?

- Người vẫn chưa gặp lại được Hàn Trinh sao ?

- Chưa.

- Vậy thì có lẽ y đang ở đây.

Diệp Khải Nguyên thở dài:

- Ta mong rằng không phải là tìm thấy cái thi thể của y.

- Còn những thi thể kia ?

- Không tìm thấy đâu.

Khắp nơi, Thính Đào lâu, mọi vết máu đều được lau chùi rất sạch.

Ai thu dọn thi thể của bọn họ vậy ?

Thi thể của bọn Vệ Thiên Bằng đêm qua còn ở đây mà.

... Ai thu dọn thi thể của bọn họ chứ ?

Không trả lời, không ai có thể trả lời.

Mưa đã cách một đêm. đêm qua nước đã kết thành băng.

Gió rét trên mặt, không giống như gió mà giống như đao.

Hàn mai trong Lãnh Hương viên càng thơm hơn.

- Người có nhìn thấy ngọn lửa đèn không ?

- Không.

- Ngọc Tiêu lễ nào không ở đây ?

Đột nhiên, trên con đường như kết băng, cơ hồ vang lên tiếng bước chân rất nhẹ.

Đêm lạnh thế này, có ai lai độc hành trên con đường băng như vậy ? Hẳn là oan hồn của những người đó ?

Hồn quỷ sao lại có tiếng bước chân ?

Lại không có ánh đèn, không đèn không sao không trăng.

Trong bóng đêm phẳng phất xuất hiện bóng người, đang chậm rãi đi ra trên con đường nhỏ trong rừng mai.

Người này đi rất chậm, thỉnh thoảng nhìn bên này ngó bên kia, tựa như đang tìm kiếm một cái gì vậy.

Trong đêm thâu lạnh lẽo, trong rừng mai không một bóng người, y tìm kiếm cái gì chứ ?

Đi tới gần, mới nghe thấy trong miệng y đang lẩm bẩm thốt:

- Rượu...ở đâu có rượu đây...

Diệp Khải Nguyên cơ hồ nhin không được muốn kêu lên:

- Hàn Trinh !

Người này đúng thật là Hàn Trinh.

Lẽ nào y lại đang đi tìm rượu cho Diệp Khải Nguyên ?

Ánh sáng trên tuyết dội ngược lại, rọi chiếu lên khuôn mặt của y, trên mặt y toàn là máu, máu cũng đã kết thành băng.

Diệp Khải Nguyên cảm thấy như một luồng máu nóng bốc lên đầu, lập tức từ sau phiến đá đang ẩn nấp xông ra, lao tới trước mặt Hàn Trinh, đưa tay chụp lấy vai Hàn Trinh.

Hàn Trinh đưa mắt nhìn Diệp Khải Nguyên, đột nhiên nói:

- Còn rượu... người có biết ở đâu có rượu hay không ?

Hiển nhiên y còn đang đi tìm rượu cho Diệp Khải Nguyên.

Khuôn mặt của Hàn Trinh cơ hồ đã hoàn toàn bị dập nát, giống như là một cái vỏ cứng bị người khác đập đi.

Diệp Khải Nguyên không nỡ nhìn:

- Người... người sao lại trở thành như vậy chứ ? Do ai hạ độc thủ ?

Hàn Trinh tựa hồ muốn cười, nhưng cười không nổi:

- Rượu ? Ở đâu có rượu ?

Trái tim của Diệp Khải Nguyên cũng dường như bị người khác đá mạnh một cước.

Quách Định đang ở phía trước, nhin không được hỏi:

- Y chính là Hàn Trinh ?

Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.

Quách Định cũng không khỏi thở dài, nói:

- Xem ra y trong lúc tìm rượu cho người, đã bị người khác nện cho một trận, bị đánh đến nỗi thần trí ký ức tán loạn.

Diệp Khải Nguyên kết chặt hai tay lại, lặng người nói:

- Thế nhưng y vẫn còn nhớ tìm rượu cho ta.

Quách Định than thở:

- Xem ra y cũng là một bằng hữu tốt.

Diệp Khải Nguyên cảm hận nói:

- Chỉ tiếc ta không biết đây là độc thủ của ai ? Nếu không thì...

Quách Định ngẫm nghĩ:

- Ta nghĩ đây chắc không phải của Thượng Quan Tiểu Tiên.

Diệp Khải Nguyên "ừ !" một tiếng, Quách Định lại tiếp:

- Một nữ nhân, tuyệt sẽ không thể nặng tay như vậy.

Hàn Trinh thật sự đã bị đánh rất là thảm hại, không những khuôn mặt đã bị phá nát biến đổi, mà ngay xương sườn cũng đã bị đánh đập thậm chí gãy sáu bảy cái.

Y làm sao có thể sống được đến bây giờ ?

Trong cảnh băng thiên tuyết địa đầy như vậy, tại sao y còn chưa chết cóng ?

Diệp Khải Nguyên muốn hỏi, nhưng Hàn Trinh đã hất tay chàng ra, nói:

- Buông ta ra, ra phải đi tìm rượu.

- Được, ta dẫn người đi tìm.

Vừa dứt lời, Diệp Khải Nguyên liền điểm vào Thụỵ huyết của Hàn Trinh, rồi xốc thẳng hông Hàn Trinh mà vác đi.

Quách Định nói:

- Chỉ cần ngủ yên trong một ngày, y có thể sẽ hồi tỉnh lại.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Cũng mong như thế.

000

Trong phòng có giường, có đèn.

Diệp Khải Nguyên mang Hàn Trinh đặt lên giường.

Quách Định đã thắp sáng đèn lên, ánh sáng đèn chiếu rọi đến khuôn mặt của Hàn Trinh, trông thật thiếu não không nổi nhìn.

Diệp Khải Nguyên tuy không nở nhìn, nhưng không thể không nhìn, muốn nhất định phải kiểm tra cho ra đây là độc thủ của kẻ nào.

Diệp Khải Nguyên tuy là người không muốn ghi nhớ thù hận của kẻ khác, nhưng tình huống lần này lại không giống như thế được.

Nếu không phải đi tìm rượu cho mình thì Hàn Trinh làm sao lại có thể rơi vào hoàn cảnh thảm hại như thế này được.

Với một bằng hữu như vậy, vô luận chuyện gì Diệp Khải Nguyên cũng sẽ làm.

Quách Định cũng đang chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Hàn Trinh, nói:

- Đây không phải do thiết khí đánh.

Diệp Khải Nguyên gật đầu, nếu bị thiết khí đả thương, từ thương tích có thể nhìn thấy ra.

Quách Định lại nói:

- Lễ nào lại có thủ pháp như thế ?

Diệp Khải Nguyên trầm ngâm:

- Võ công của Hàn Trinh không tầm thường, có thể đánh một quyền trúng vào mặt y, người như vậy không nhiều.

Diệp Khải Nguyên bỗng nghĩ mình nếu có thể đánh trúng một quyền vào mặt Hàn Trinh, thì thương tích cũng nhẹ hơn rất nhiều so với thương tích lúc này trên mặt y, rõ ràng tay của người này không những mạnh hơn của mình mà trên tay nhất định còn có một công phu đặc biệt.

Chàng cởi vạt áo Hàn Trinh ra, xương sườn bị gãy năm cái.

Trời lạnh như vậy, y phục mà Hàn Trinh mang đương nhiên cũng rất dày.

Quách Định cau mày nói:

- Cách một lớp y phục dày như thế, có thể đánh một quyền gãy năm cái xương sườn của y, loại người này thật không nhiều.

Diệp Khải Nguyên thêm:

- Hơn nữa đây chỉ là thương tích, không có nội thương.

Nếu không nhìn kỹ thì vô luận ai cũng đều sẽ cho rằng đây là do thiết chùy đả thương.

Quách Định hỏi:

- Lễ nào tay của người này lại cứng như thiết chùy ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhìn thương tích của y, cũng không giống như bị công phu của một loại Thiết Sa Quyền đả thương.

Quách Định gật gật đầu:

- Nếu là quyền lực loại đó, nhất định sẽ chấn thương nội phủ.

Diệp Khải Nguyên thở dài:

- Vì vậy ta thật không hiểu tóm lại đây là loại công phu gì ?

Quách Định nói:

- Người sớm muộn...

Giọng nói của y đột nhiên ngừng bật, trong gió lạnh âm thầm, đột nhiên vang lên tiếng tiêu thê lương.

Đông Hải Ngọc Tiêu !

Quách Định liền vung tay, quạt tắt ánh đèn nói nhỏ:

- Y quả nhiên ở đây.

Quách Định nói:

- Người có thể thay ta ở đây...

Quách Định lập tức ngắt lời Diệp Khải Nguyên, nói:

- Hàn Trinh đã ngủ rồi, không cần thiết ta phải ở đây canh giữ, người không thể đi một mình được.

Đây chính là tình bằng hữu, tình bằng hữu chính là sự hiểu biết và quan tâm.

Diệp Khải Nguyên nhìn nhìn Hàn Trinh:

- Nhưng y...

Quách Định lại ngắt lời chàng nói:

- Sự sống chết của y bây giờ, đối với người khác đã không còn ảnh hưởng gì, vì vậy y mới có thể sống sót đến bây giờ, nhưng người...

Quách Định không nói gì thêm cũng không cần phải nói gì thêm.

Diệp Khải Nguyên cảm thấy máu trong đầu như sôi lên, cũng không thể không thừa nhận lời Quách Định là có lý.

- Được, chúng ta đi thôi.

Tiếng tiêu thê lương, trong đêm khuya lạnh lẽo nghe thấy, khiến tim người ta như tan chảy ra.

Tiếng tiêu từ ngoài rừng mai truyền đến.

Bên ngoài rừng mai có một đình giác nho nhỏ, trong đình lơ mờ có một bóng người, người đó đang thổi tiêu.

Diệp Khải Nguyên và Quách Định nhẹ nhàng vòng ra phía sau, sự di chuyển của họ đương nhiên không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Người thổi tiêu vẫn còn đang thổi không ngừng, tiếng tiêu tựa như đang rung lên.

Diệp Khải Nguyên hốt nhiên phát hiện ra đây không phải là tiếng tiêu của Đông Hải Ngọc Tiêu, lại gần hơn, phát hiện ra người này tuy mặc đạo bào nhưng coi lưng lại rất mảnh mai, vậy đây là một nữ đạo nhân.

Đúng vào lúc này, tiếng tiêu đột nhiên dừng lại. Nữ đạo nhân thổi tiêu, lại tựa như đang khóc thút thít.

Diệp Khải Nguyên do dự, sau cùng bước đến, ho nhẹ một tiếng.

Nữ đạo nhân tựa như đột nhiên bị quất một roi vậy, toàn thân đều rung mạnh lên, bi ai nói:

- Ta thổi... ta tuyệt không dám dừng lại nữa.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng ta đâu có kêu nàng không ngừng thổi đâu.

Nữ đạo nhân quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Khải Nguyên, tuy cũng ngạc nhiên, nhưng lại buông một tiếng:

- Là người đấy à ?

Y thị nhận ra Diệp Khải Nguyên, Diệp Khải Nguyên đương nhiên cũng nhận ra y thị.

Y thị là một trong những nữ đệ tử của Ngọc Tiêu đạo nhân, là người xinh đẹp nhất.

Diệp Khải Nguyên nhin không được hỏi:

- Người sao lại một mình đứng đây thổi tiêu ?

Nữ đạo nhân nói:

- Là... là vì người khác ép ta đến.

- Là ai ?

- Là một người che mặt.

- Tại sao y lại ép người đến đây thổi tiêu ?

- Ta cũng không biết, y bức ta đến đây, bảo ta phải thổi liên tục, nếu không thì y sẽ cởi hết y phục của ta ra, rồi treo ta lên ở đây.

- Người làm sao mà lọt vào tay y ?

- Lúc đó ta đang... đang ở phía sau, chỉ có mình ta, không ngờ y đột nhiên xông vào.

Diệp Khải Nguyên đương nhiên hiểu "ở phía sau" là ý gì, đang làm chuyện ấy đương nhiên chỉ có một mình, chuyện này y thị tất nhiên bối rối không tiện nói ra.

Nhưng Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Tóm lại lúc đó người đang ở đâu ?

- Đang ở nơi sân phía sau của Kiết Tường khách sạn.

Kiết Tường khách sạn chính là nơi Diệp Khải Nguyên đang trú ngụ, ở đó không những có thức ăn ngon nhất mà nơi ngủ cũng thoải mái nhất.

Kẻ thích hưởng thụ, đương nhiên sẽ trú ngụ ở nơi đó, bọn họ đang ở sân phía sau chàng, thế mà chàng lại đến đây tìm.

Nữ đạo nhân cắn chặt môi, chết cũng không mở miệng nữa. Y thị biết rằng mình đã nói lỡ miệng, bây giờ có không mở miệng, cũng không còn kịp nữa.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Có một câu ta muốn hỏi người, người có thể không nói.

Nữ đạo nhân mím môi lại.

Diệp Khải Nguyên nói tiếp:

- Nhưng nếu người không nói, ta sẽ để người lại ở đây, để cho kẻ che mặt đó đến tìm người.

Vẻ mặt của nữ đạo nhân lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, vội nói:

- Ta nói.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Đinh cô nương mà các người mang đi, có phải là cũng đang ở nơi sân đó phải không ?

Nữ đạo nhân tuy vẫn không mở miệng, nhưng cũng ngang như là thừa nhận.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tốt, bọn ta sẽ làm một cuộc trao đổi, người mang ta đi tìm nàng, ta sẽ đưa người trở về.

Nữ đạo nhân không cự tuyệt, nỗi sợ hãi của y thị đối với kẻ che mặt, đã lớn hơn nỗi sợ hãi của bất cứ chuyện gì đối với y thị.

Y thị có chết cũng không muốn ở đây.

Kẻ che mặt đó là ai ? Tại sao lại ép y thị đến đây thổi sáo ?

Lẽ nào y đã biết được Diệp Khải Nguyên muốn đến đây tìm Ngọc Tiêu, vì vậy mới đặc biệt dùng cách này để chỉ điểm cho Diệp Khải Nguyên một minh lộ ?

Tại sao y lại muốn làm như vậy ? Có phải y có một mục đích nào đó ?

Vấn đề này Diệp Khải Nguyên đương nhiên không thể giải thích. Diệp Khải Nguyên nhin không được, lại hỏi:

- Kẻ che mặt đó có hình dạng như thế nào ?

- Hắn không phải người mà là quỷ, ác quỷ,

Nhắc đến người này, thân hình của y thị lại bắt đầu run lên.

Rõ ràng là người này vừa xuất thủ đã khống chế được ngay y thị, y thị đã hoàn toàn không có khả năng. Những nữ đệ tử của Đông Hải Ngọc Tiêu, võ công cũng không quá kém.

Diệp Khải Nguyên nhìn Quách Định thở dài, nói:

- Người nói không sai, bây giờ tuy không phải là tháng chín, nhưng đã có chim ưng bay lên, hơn nữa toàn bộ đều bay đến đây.

000

Chăn gối lung tung, trên gối có lẽ vẫn còn sót lại một sợi tóc của Đinh Linh Lâm.

Vừa tới nơi đây, trái tim của Diệp Khải Nguyên liền âm ỉ nhói đau, Đinh Linh Lâm bây giờ thế nào, Đông Hải Ngọc Tiêu có...

Diệp Khải Nguyên ngay nghĩ tới cũng không dám.

Quách Định nhìn chăn đệm rối tung trên giường, ánh mắt lộ vẻ bối rối.

Y không nhìn lần thứ hai, trái tim của y cũng mơ hồ âm ỉ đau.

Lúc này y đã hoàn toàn hiểu rõ mối quan hệ giữa Diệp Khải Nguyên và Đinh Linh Lâm.

Hàn Trinh đã được đặt trên giường, đang say ngủ. Thụy huyết thật là một huyết đạo kỳ diệu.

Nữ đạo nhân cúi gục đầu xuống, đứng ở góc phòng, trên vẻ mặt trắng xanh, đã có ít nhiều huyết sắc.

Nữ đệ tử của Đông Hải Ngọc Tiêu đều rất đẹp, nhất là y thị.

Y thị đẹp ngang như Đinh Linh Lâm, không những đẹp, mà còn rất tươi tắn, y thị là một nữ nhân hoàn hảo.

Diệp Khải Nguyên đưa mắt nhìn y thị, nói:

- Ngồi xuống.

Nữ đạo nhân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đột nhiên nói:

- Bây giờ ta có thể quay về hay chưa ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Không thể.

Nữ đạo nhân lắc đầu, cắn cắn môi, nói:

- Các người đều muốn lợi dụng ta để uy hiếp Ngọc Tiêu đạo nhân, thì các người làm rồi.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế sao ?

Nữ đạo nhân nói:

- Các người trước mặt y có giết ta, y cũng chẳng thêm quan tâm.

Trong ánh mắt tuyệt đẹp của y thị phảng phất chứa một vẻ u buồn ai oán, nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Ta từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy y quan tâm đến bất cứ người nào cả.

Quách Định vẫn ngồi yên lặng nhìn chăm chú y thị, đột nhiên hỏi:

- Bọn ta nếu trước mặt người giết y thì sao ?

Nữ đạo nhân đáp:

- Ta sẽ không rút dù chỉ một giọt nước mắt.

Y thị nói rất dứt khoát, không do dự nghĩ ngợi gì cả.

Quách Định hỏi:

- Vậy thì tại sao người muốn quay về ?

Nữ đạo nhân nói:

- Tại vì ta... ta...

Y thị không nói ra tiếp, giọng nói như bị nghẹn lại, đôi mắt mỹ lệ đã long lanh thấm lệ.

Diệp Khải Nguyên hiểu rõ ý của y thị.

Y thị nhất định muốn quay về chỉ vì y thị vốn không còn nơi nào khác để đi.

Diệp Khải Nguyên không phải là người có tâm hồn cứng rắn, liền chột hỏi:

- Quý tính ?

- Ta họ Thôi.

- Thôi !

- Thôi... Thôi Ngọc Chân.

Diệp Khải Nguyên cười cười nói:

- Tại sao người không ngồi xuống đi, lẽ nào sợ cái ghế này sẽ cắn người hay sao ?

Thôi Ngọc Chân cũng nhin không được bật cười, y thị phát hiện ra lúc mình đang cười, trên khuôn mặt mỹ lệ lập tức bùng ra, một ánh hồng.

Diệp Khải Nguyên khi nhìn thấy y thị theo tiếng tiêu mà uốn éo eo hông tứ chi, đã cho rằng y thị là hạng nữ nhân đã quên mất liêm sỉ.

Bây giờ Diệp Khải Nguyên lại phát hiện ra y thị vẫn còn lưu giữ lại được vẻ e thẹn và thuần chân của một thiếu nữ.

Chẳng qua vô luận ai trong hoàn cảnh bất đắc dĩ, đều khó tránh khỏi gây ra một vài chuyện khiến người khác phải cảm thấy xấu hổ mà tự bản thân mình cũng sẽ cảm thấy hối hận.

Có người có lúc giống như một con lừa bị che mắt lôi đi, còn cuộc sống thì giống như ngọn roi.

Khi ngọn roi quất vào lưng, thì chỉ còn biết đi tới trước, ngay chính người đó cũng không biết phải đi đến bao giờ mới dừng lại.

Diệp Khải Nguyên buông nhẹ một tiếng thở dài, nói:

- Người nếu không muốn quay về, thì có thể khỏi cần quay về.

Thôi Ngọc Chân lại cúi đầu nói:

- Nhưng ta...

Diệp Khải Nguyên ngắt lời:

- Ta hiểu rõ ý của người nhưng thế giới này rất lớn, người cứ từ từ sẽ phát hiện ra có rất nhiều chỗ có thể đi.

Thôi Ngọc Chân cũng hiểu rõ ý của Diệp Khải Nguyên, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích.

Diệp Khải Nguyên nói tiếp:

- Người cũng không cần giúp bọn ta đi tìm Đinh cô nương, chỉ cần nói cho bọn ta biết nàng ở đâu là được rồi.

Thôi Ngọc Chân do dự, cuối cùng đáp:

- Ở nơi sân phía sau đó.

Diệp Khải Nguyên đợi y thị nói tiếp.

- Cái sân đó rất lớn, tổng cộng dường như có mười ba mươi bốn gian phòng. Đình cô nương bị nhốt trong một gian phòng cuối cùng nhất, bên ngoài bậc cửa sổ có bày ra chậu lạp mai.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Có người canh giữ Đình Linh Lâm ở đó không ?

- Chỉ có một người ở bên trong với nàng, vì nàng vẫn không thể cử động được, nên Ngọc Tiêu cũng không sợ nàng trốn chạy.

- Ngọc Tiêu ngủ ở đâu ?

Thôi Ngọc Chân đáp:

- Y ban đêm rất ít ngủ.

Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Không ngủ thì làm gì ?

Thôi Ngọc Chân cắn chặt răng, không trả lời, nhưng vẻ mặt lộ ra vẻ bi phần u ám.

Y thị không cần nói thêm.

" Ngọc Tiêu háo sắc", y bây giờ đã phải bảy mươi tuổi, nhưng xem ra dung diện còn nhỏ hơn tuổi tác thực tế rất nhiều.

Y có rất nhiều nữ đệ tử mỹ lệ và trẻ tuổi.

Đêm qua y làm gì, Diệp Khải Nguyên tất nhiên đã có thể đoán ra.

Trên mặt Quách Định đã lộ ra vẻ phần nộ, hốt nhiên nói:

- Bọn người có phải bị hấn ép buộc nên mới đi theo hấn không ?

Thôi Ngọc Chân lắc đầu:

- Bọn chúng tôi đều là con cái của những gia đình bần khổ.

- Các người đều là do bị y mua à ?

Thôi Ngọc Chân cúi đầu càng thấp hơn, nước mắt đã chảy dài trên hai gò má.

Quách Định đột nhiên vỗ mạnh lên bàn, lạnh lùng nói:

- Cứ xem như không có chuyện của Đình cô nương, ta cũng sẽ không tha cho hấn.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng bây giờ...

Quách Định gạt ngang:

- Ta biết, bây giờ bọn ta trước hết tất nhiên phải cứu Đình cô nương đã rồi hấn hay.

Thôi Ngọc Chân chợt nói:

- Hắc đêm qua tuy không ngủ, nhưng đến khi trời sắp sáng, nhất định phải ngủ ba canh giờ.

Lúc này cách lúc trời sáng ít nhất còn nửa giờ. Đêm mùa đông tương đối dài.

Diệp Khải Nguyên nhìn lên bầu trời nói:

- Tốt, bọn ta đợi !

Hàn Trinh đang nằm trên giường đột nhiên trở người, phát ra những tiếng mớ. Diệp Khải Nguyên điểm huyết đạo của y, lực dùng không lớn lắm.

Y phảng phất vẫn đang nói:

- Rượu... ở đâu có rượu...

Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, Hàn Trinh đột nhiên nháy nhồm lên ở trên giường, thét lớn:

- Kẻ họ Lữ, ta nhận ra người, người tàn ác quá !

Vừa dứt lời, y lại ngã đổ xuống, mồ hôi lạnh vã ra đầy đầu.

Diệp Khải Nguyên xúc động nói:

- Kẻ họ Lữ.

Quách Định ngẫm nghĩ:

- Xem ra kẻ đả thương Hàn Trinh nhất định là họ Lữ.

Diệp Khải Nguyên trầm tư hỏi:

- Người có biết trong giang hồ có cao thủ nào họ Lữ không ?

Quách Định đáp:

- Mấy năm gần đây dường như có một kẻ.

Diệp Khải Nguyên liền hỏi:

- Lữ Định ?

Quách Định gật đầu:

- Không sai ! Bạch y kiếm khách Lữ Định.

Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Người đã thấy y xuất thủ chứ ?

Quách Định lắc đầu nói:

- Ta chỉ biết y là đường diệt của Ngân Kích Ôn Hầu Lữ Phụng Tiên, luyện Võ Đang kiếm pháp. Võ Đang là nội gia chính tông, tuyệt sẽ không...

Diệp Khải Nguyên ngắt lời, hỏi:

- Người nói y là diệt tử của ai ?

Quách Định đáp:

- Lữ Phụng Tiên, Ngân Kích Ôn Hầu, năm xưa trong binh khí phủ liệt danh đệ ngũ.

Ánh mắt Diệp Khải Nguyên lóe sáng, nói:

- Lữ Phụng Tiên, ta làm sao quên kẻ này được !

Quách Định hỏi:

- Người cho rằng là hấn sao ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ngân Kích Ôn Hầu trong binh khí phủ liệt danh đệ ngũ, với người khác đó là chuyện rất đáng vinh dự. Nhưng ở hấn xem ra lại là một chuyện sỉ nhục.

Quách Định hiểu rõ tâm trạng này:

- Có rất nhiều kẻ không thể chịu được khi ở dưới kẻ khác.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng y cũng biết Bách Hiểu Sinh tuyệt đối không bao giờ sai, vì vậy y đã hủy ngân kích của mình, luyện thành một loại võ công đáng sợ khác.

Quách Định vội hỏi:

- Võ công gì ?

- Tay của hấn !

Ánh mắt Quách Định lóe sáng lên.

Diệp Khải Nguyên lại nói:

- Nghe nói hấn đã luyện đôi tay trở thành sắt, cứng như gang thép.

Quách Định hỏi:

- Người nghe ai nói ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Một người đã từng tận mắt nhìn thấy đôi tay của hấn, một người không bao giờ nhìn lầm.

- Thiên Địa Nhất Dao ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu:

- Trên thế gian này nếu có một người có thể dùng tay không đâm Hàn Trinh đến nổi trở thành bộ dạng như thế, người này nhất định là Lữ Phụng Tiên.

- Nhưng hấn nhiều năm trước đây đã thất tung ?

Diệp Khải Nguyên cười nhạt nói:

- Ngay người chết cũng có thể sống lại, huống hồ là kẻ thất tung.

Quách Định hỏi:

- Người cho rằng hắn cũng đến đây sao ?

- Người đã nói bây giờ tuy không phải tháng chín, nhưng đúng là lúc săn bắt hồ ly.

Ánh mắt của Quách Định lóe sáng lên, nói:

- Không nghi ngờ gì, Lữ Phụng Tiên cũng là một con chim ưng.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Có lẽ hắn là một con chim ưng đáng sợ nhất trong bầy chim ưng.

Quách Định hỏi:

- Hắn nếu thật đã đến, người muốn tìm hắn chứ ?

Diệp Khải Nguyên đưa mắt nhìn Hàn Trinh đang nằm trên giường, miệng đang ngậm chặt lại.

Diệp Khải Nguyên không cần phải mở miệng.

Ánh mắt Quách Định như lóe sáng hơn, lại phảng phất như đang chăm chú nhìn vào một nơi thật xa xôi, lẩm bẩm nói:

- Nếu có thể cùng kẻ năm xưa được liệt danh đệ ngũ trong binh khí phải quyết đấu một trận, cũng là một đại hỷ sự trong một đời người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng đây không phải là chuyện của người.

Quách Định cười cười:

- Không phải à ?

Diệp Khải Nguyên nghiêm mặt:

- Tuyệt không phải !

Quách Định bật cười nói:

- Không cần phải sợ ta giành công việc của người, Hàn Trinh là bằng hữu của người, không phải của ta.

Diệp Khải Nguyên cuối cùng cũng bật cười:

- Câu nói này hy vọng người đừng bao giờ quên.

Vẻ mặt Quách Định trở nên rất là nghiêm nghị, nói:

- Người cũng đừng bao giờ quên một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Ngân Kích Ôn Hầu liệt danh đệ ngũ, nhưng đôi tay của hắn còn đáng sợ hơn cả ngân kích của hắn.

Quách Định chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên, chậm rãi nói tiếp:

- Ta không muốn nhìn thấy người bị người khác đả thương giống như Hàn Trinh.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên quay người, đẩy cánh cửa sổ mở ra.

Bên ngoài gió lạnh như dao, nhưng trong lòng Diệp Khải Nguyên lại nóng bừng, giống như vừa mới uống một ly rượu còn đầy vậ.

Thung lũng trống vắng nơi xa kia vốn là một màn đen sẫm, lúc này đã từ từ trở thành màu trắng xám.

Sau đó, một tiếng gà gáy vang lên.

Đó là một gian phòng cuối cùng, bên ngoài bậc cửa sổ bày ba chậu lạp mai.

--- o O o ---